BROCCOLI-BALLET

“Tandenpoetsen”, zei ik,
voor de derde keer
in vijf minuten,
op een toon die ergens zweefde
tussen schoolbel en verkeersboete.

Jij zuchtte
zoals alleen kinderen dat kunnen,
met hun hele ruggengraat,
en mompelde iets over
Rechten van het Kind.

Toen zei ik:
“We moeten iets verzinnen.”
En jij, meteen alert:
“Een codewoord?”
Ik knikte.
“Eentje die werkt.”

We testten eerst:
Poetspatrouille (te serieus),
Schuimfeest (te nat),
De tandentempel (te vaag),
tot jij ineens zei:
Broccoli-ballet.
Waarom? vroeg ik.
“Geen idee. Maar je gaat er vanzelf van bewegen.”

Sindsdien roep ik gewoon
"Broccoli-ballet!"
en jij springt op,
pakt je borstel
alsof het een microfoon is
en je klaar bent voor een musical
met mint als hoofdthema.

We herhalen.
Maar dan met een grijns.
Zonder de diepe ouderlijke zucht
die het behang doet trillen.